

Robert Miniak - *Czarne wesele*

Robert Miniak *Czarne wesele*, Łódź 2008

stron 48, oprawa miękka

redakcja: Piotr Grobliński

opracowanie graficzne: Paulina Narolewska

zdjęcia: Krzysztof Wieczorek

Robert Miniak (1969) - łodzianin, absolwent polonistyki Uniwersytetu Łódzkiego, przedstawiciel mŁODZI LITERACKIEJ. Laureat wielu konkursów literackich, m.in.: R. Wojaczka, C.K. Norwida, K.K. Bacyńskiego, S. Grochowiaka, J. Kulki, H. Poświatowskiej. Publikował w "Toposie", "Fragile", "Arteriach".

MGŁA

od rana rzeka wychodzi na łąkę, matowieje.
wszystkie wiry, zakręty przenoszą się
pod chałupy, bez zapowiedzi. tężeją
w gliniakach, wiadrach burych od płotu,
w obitej misce Miśka i rynnie.

nabłyszczanie trwa krótko. jeszcze przed zalewajką
drewniany dym ciągnie do lasu, gdzie wyrósł
od samosiejki. do parowu, gdzie pachniało grzybami
i ziemią wywróconą na lewą stronę.

nad łóżkiem ludzieńków Matka Boska
liczy gęsi, przemienione w wysokie pierzyny.
chce spłowieć z godnością.

lampka traci kolor
jak szmata po nafcie wrzucona do rzeki.

POD LODEM

złe poszło w las. wyrwało z korzeniami
zielone i wystrzępiło jemioty na bukach.
ryby uzbrajały się w ości, a zwierzęta
przysięgały, że nie wydadzą żadnego

słowa. śmiertelnicy chronili niemowlęta
kolendrą i wiankami suszonych grzybów.

co ostrożniejsi, klękali przed sianem
zaklinając, by wyszło z butów i zstąpiło
pod obrus.

tylko rzeka biła się cicho w brzeg
przechodząc nocami na drugą stronę
szklanki.

BIOTOP

w marcu rzeka intymnieje.
odsuwa się wstydliwie od mostu,
od zmarzniętych kamieni i ryb. przytula do ziemi,
przerw między redlinami. szuka miejsca,
gdzie mogłaby zostawić młode.

będzie je chronić aż do Grzegorza, odpychając
natrętnych na suche, pod sam las, dalej od gniazda.

przychodzi czas rozwadniania. rowery odpoczywają
od mlecznych baniek tłocząc się pod sklepem
w porzewiałych ustawkach, a konie pozwalają
dotykać miękkiego na chrapach.

koc zmienia się w wigwam. podajemy sobie
powietrze z ust do ust, a Kamienna Twarz
odpowiada przez zęby:
pomidor.

MAŁA CZARNA

drzenie nóg. daruję ci kilka prostych gestów:
otwieranie drzwi, potem zmiana ręki na torbę.
chodźmy na ugór, gdzie w ruinach mieszkają
jaszczurki. rozchylimy to do końca, do ostatniej

cegły, pod którą chowają się czerwone żuki.
w murze można mieć skrytkę, ukryć w niej
tajemnicę. tak jak wtedy, gdy znalazłem
w trawie koziołka. *nie zostawiaj zapachu,*

bo matka wyczuje - prosiłaś, kiedy zsunąłem
ci ramiączko sukienki. szept przelewał się
w zmierzch, ale przecież to tylko inna długość
fali, kilka herców więcej w pełnej skali widma.

USTKA. KĄTY

od morza latarnia wyglądała jak wielki czerwony
ołówek. zegar trzymał się pod lewy bok, a rybacy
snuli pajęczyny, wyplatali dym

na wydmach. szeptałaś: dotknij mnie
jak morze, do ostatniego ziarenka piasku.
pod spodem jestem chłodna, zobacz:

mewy kreślą strzałki, prowadzą do studni.
będziemy do niej krzyżeć , wrzucać kamyki,
a woda rozmieni nas w kółka. popłącze.